

Arrest

nr. 160 821 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MAELEGHEER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 maart 2015 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 7 september 2015 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.03.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen legt betrokkene volgende documenten voor:

- uittreksel uit het vreemdelingenregister dd. 22.09.2014 en uittreksel uit het bevolkingsregister dd. 17.02.2015 waaruit blijkt dat betrokkene vanaf 17.02.2014 tot op heden bij de referentiepersoon woont: echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvS nr. 145.912 dd. 21.05.2015).
- attest 'niet steunverlening' van het OCMW Gent dd. 18.02.2015 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon op datum van het attest geen financiële steun ontvingen van het OCMW.
- verklaring op eer vanwege een derde, dhr. Mohammed Mustapha Mensah, dd. 28.11.2013 waarin deze stelt dat betrokkene geen eigendommen heeft in Ghana en dat hij in België verblijft. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen overige documenten voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon (bewijzen financiële steun, ...)

Bovendien blijkt uit bijkomende informatie van het administratieve dossier dat betrokkene in de periode april 2014

- februari 2015 (net voor de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging) quasi ononderbroken tewerkgesteld was. Aangezien betrokkene zelf over een inkomen beschikte, kan niet gesteld worden dat hij in de periode financieel ten laste is van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste was/is van de referentiepersoon.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf op basis van de huidige aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd aan betrokkene.

Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 40 bis, §2, 3^e lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hij licht het middel toe als volgt:

"Aangezien de bestreden beslissing stelt dat "Om ten laste te worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine."

Terwijl artikel 40 bis, § 2, 3e van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als een familielid van een burger van de Unie dient te worden beschouwd: "3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven".

Zodat uit de bepalingen van de wet niet kan afgeleid worden dat de noodzaak van materiële steun reeds in het land van oorsprong of herkomst diende te bestaan, en verwerende partij dus eigenlijk een voorwaarde toevoegt aan de wet ten nadele van verzoeker.

Er werd reeds in het verleden gesteld, gelet op het arrest van het Hof van Justitie dd. 16 januari 2014, Flora May Reyes t. Migrationsverket, nr. C-423/12, r.o. 21, dat dit geen voorwaarde toevoegen is aan de wet, aangezien het Hof in bovenstaand arrest oordeelde dat er reeds in het land van oorsprong of van herkomst een feitelijke situatie moet bestaan die gekenmerkt wordt door de omstandigheid dat de aanvrager wordt gesteund door te de vervoegen person, omdat deze niet in zijn/haar eigen basisbehoeften kan voorzien.

Nochtans moet elke zaak geval per geval bekeken worden en kan verzoeker niet anders dan erop te wijzen dat in het desbetreffende arrest van het Hof van Justitie gesteld wordt dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Op heden heeft verzoeker een gezinshereniging verzocht op 12 maart 2015, m.n. op een ogenblik dat hij reeds meer dan één jaar in België verbleef en duidelijk afhankelijk was/is van zijn vader.

Men moet dus aantonen dat men afhankelijk is op het ogenblik van het verzoek, en ook ervoor.

In casu heeft verzoeker dit reeds aangetoond, maar verzoekt verwerende partij nog steeds bewijzen te bekomen dat dit ook reeds in Ghana het geval zou geweest is, m.n. meer dan 1 jaar geleden voor de huidige aanvraag.

Dit was reeds in Ghana het geval, verzoeker heeft dit ten tijde van zijn eerste aanvraag aangetoond met rekeninguittreksels van geld, overgeschreven aan zijn stiefmoeder, echter erkende verwerende partij deze bewijzen niet.

Op heden leeft verzoeker reeds meer dan 1 jaar bij zijn vader in België, op het ogenblik van zijn nieuwe aanvraag- alsook in het verleden- is hij zowel financieel als materieel afhankelijk van zijn vader, wat wordt aangetoond door de stukken zoals door verzoeker meegedeeld bij zijn verzoek tot gezinshereniging.

Verwerende partij schendt dan ook het redelijkheidsbeginsel en artikel 40 bis, §2, 3e lid van de Vreemdelingenwet als zij in huidige zaak nog steeds vasthoudt aan het feit dat verzoeker moet bewijzen reeds een afhankelijkheidsrelatie in Ghana gehad te hebben, nochtans verbleef hij reeds 1 jaar vóór zijn aanvraag in België, volledig afhankelijk van zijn vader, en staat er niet in de wet ingeschreven dat de afhankelijkheidsrelatie reeds in het land van herkomst moet bestaan.

Dit is niet redelijk, aangezien men niet mag vergeten dat het hier toch over een mensenrecht gaat, m.n. het recht op een gezin (artikel 8 EVRM)."

2.1.2. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij een voorwaarde heeft toegevoegd aan artikel 40bis, §2, 3^e lid van de vreemdelingenwet door te vereisen dat verzoeker aantoont dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Hij verwijst daarbij naar het arrest van het Hof van Justitie, Flora Ay Reyes t. Migrationsverket, nr. C-423/12 en voert aan dat hij zich reeds een jaar in

België bevond op het ogenblik van de aanvraag, zodat hij bij het indienen van de aanvraag reeds ten laste was.

Verzoeker diende een verblijfsaanvraag in als descendent ten laste van een Belg, overeenkomstig artikel 40ter iuncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 40ter iuncto 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet dient de descendent die ouder is dan 21 jaar ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Meerderjarige kinderen kunnen aldus slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014):

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Het loutere feit dat verzoeker tijdens een periode van illegaal verblijf onderdak kreeg van een familielid en in België en, gelet op het illegaal verblijf, een poos geen inkomsten uit een tewerkstelling kon verwerven, houdt echter niet in dat vaststaat dat hij voorheen in het land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verwerende partij de verzoekende partij heeft geenszins een bijkomende voorwaarde opgelegd die niet bij wet zou zijn voorzien, doch geeft slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor descendents van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Hij ligt het middel toe als volgt:

“1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur, thans verwerende partij, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en deze moet steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007).

2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wat in casu van toepassing is, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verwerende partij heeft –zoals hierboven bij het eerste middel reeds weergegeven- nagelaten om een correcte feitenvinding te doen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke bevoegdheid enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Of iemand "ten laste" is, betreft immers nog steeds een feitenkwestie dat met alle mogelijke middelen van kan worden bewezen (H.v.J. 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en H.v.J. 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Verzoeker woont nu reeds één jaar in België bij zijn vader. Zijn eerste verzoek tot het bekomen van een gezinshereniging is afgewezen omdat verwerende partij geen geloof hechtte aan de verklaringen die werden toegevoegd van mensen uit Ghana die familie kende, en niet geloofde dat de betalingen uitgevoerd aan de stiefmoeder van verzoeker in Ghana ook diende om in de basisbehoeften van verzoeker te voorzien.

Op heden woont en leeft verzoeker reeds meer dan 1 jaar bij zijn vader in België en valt hij ook ten laste van zijn vader.

Verzoeker heeft inderdaad enige tijd in België gewerkt, en dit op basis van interim contracten dus geen vast werk.

Uit dit werken heeft verzoeker een maandelijks inkomen van gemiddeld 836 euro gegenereerd, wat ongeveer gelijk is aan het leefloon voor een alleenstaande, echter is verzoeker niet in staat om hiermee in al zijn basisbehoeften te voorzien, men mag immers niet vergeten dat het interim contracten betreft, dus zeker geen vast werk, er is geen enkele vorm van zekerheid of stabiliteit.

Verwerende partij houdt hiermee geen rekening. Zij stelt louter dat aangezien hij werkte hij toenmalig niet 'ten laste' viel.

Wat niet correct is, gelet op het geringe inkomen dat hij verdiende, de beperkte periode, waardoor hij nog steeds financieel ten laste was van zijn vader, alsook materieel.

Vooreerst betroffen de werken die hij uitvoerde allemaal interim contracten (zie stuk 3), dit betrof geen vast werk, maar contracten per dag, of per week, waardoor de inkomsten ook zeer onzeker waren.

Daarenboven is het frappant te moeten vaststellen dat verwerende partij stelt dat verzoeker ononderbroken gewerkt heeft van april 2014 – februari 2015, echter is dit niet correct.

Verzoeker heeft aan de hand van interim contracten gewerkt van april 2014 tot en met augustus 2014 (ook niet elke dag) en daarna opnieuw vanaf december 2014.

Het is dus foutief van verwerende partij om te stellen dat verzoeker ononderbroken aan het werk zou geweest zijn.

Gelet op de zorgvuldigheidsplicht moet verzoeker met alle relevante gegevens rekening houden, maar moet zij deze ook op een correcte manier beoordelen, het is niet correct van verwerende partij om te stellen dat dit ononderbroken was, en niet te vermelden dat dit interim contracten betrof, nochtans wel van belang om na te gaan of iemand financieel onafhankelijk is.

Immers waren de inkomsten die verzoeker hiermee verwierf gering, en kon hij hiermee onmogelijk in al zijn eigen basisbehoeften voorzien.

Verzoeker verdiende immers de ene maand meer dan de andere, gelet op het feit dat hij drie maanden geen inkomen verwierf, was zijn gemiddeld inkomen voor de periode april 2014 – februari 2015: 836 Euro, (m.n. ongeveer 1.150 euro per verdiende maand, maar 8 maanden in plaats van 11 maanden : $1150 \times 8 / 11$).

Dit is ongeveer gelijk aan het bestaansminimum, wat inhoudt dat verzoeker niet financieel onafhankelijk was, hij heeft immers geen uitkering, of andere hulpmiddelen of wat dan ook daarnaast genoten.

Het mag dus duidelijk zijn dat verwerende partij niet op basis van een correcte feitenvinding tot de negatieve beslissing is kunnen komen en dit is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele en materiële motiveringsplicht."

2.2.2. In de mate verzoeker in het tweede middel aanvoert dat hij reeds gedurende een jaar voorafgaand aan de aanvraag bij zijn vader in België verbleef, werd hoger in het eerste middel reeds besproken waarom het motief dat verzoeker niet aantoonde dat hij in het land van herkomst ten laste was, draagkrachtig is en niet kennelijk onredelijk.

In de mate verzoeker thans aanvoert dat zijn actuele inkomsten niet voldoende zijn, zodat hij nog steeds ten laste is van zijn vader, richt hij zich tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing. Daargelaten of verzoekers standpunt kan worden gevolgd, kan het eventuele wegvallen van dit motief niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT